

LBRIS

We know
books

MARI CLASICI PENTRU CEI MICI

CU ILUSTRĂȚII DE **TONY WOLF**

LITERA
mică
București

CUPRINS

R.L. STEVENSON

COMOARA DIN INSULĂ 7

LOUISA M. ALCOTT

MICUȚELE DOAMNE 41

ALEXANDRE DUMAS

CEI TREI MUSCHETARI 75

JULES VERNE

OCOLUL PĂMÂNTULUI ÎN 80 DE ZILE 109

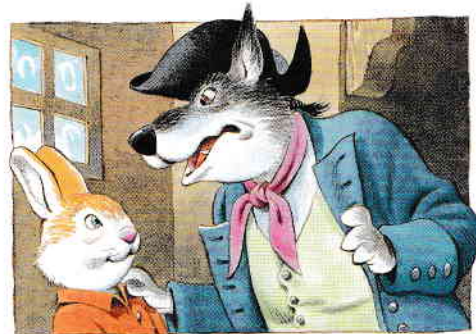
COMOARA DIN INSULĂ

BĂTRÂNUL CĂPITAN

Mă numesc Jim, Jim Hawkins.

Într-o zi, pe vremea când tatăl meu deținea „Amiral Benbow”, un han din împrejurimile Bristolului, am văzut apropiindu-se un bătrân lup de mare, cu chipul bronzat și însemnat cu o cicatrice lungă. Intră cu pas apăsător, ducând cu el o roabă și un cofetar de marinar. Era înalt, zdravăn și cu o coadă ce-i atârna pe spatele hainei albastre. Privi în jur fluierând, după care se porni să cânte o melodie comică marinărească: „Cincisprezece bărbați pe coșciugul mortului și o sticlă de rom!” Se bucura că în han nu se afla multă lume.

– Un locșor chiar liniștit! îmi zise tatălui meu, aruncându-i trei sau patru monede de aur. Cred că voi rămâne aici. După care mi se adresă mie: Hei, băiete, te cheamă Jim, nu? Tu, în schimb, poți să-mi spui „Căpitanul”...

Oaspetele nostru își petrecea ziua rătăcind dintr-un capăt în celălalt al golfului, cu un telescop din alamă după el. Individul ăsta ciudat îmi stârnise curiozitatea.

– Spune-mi adevărul, Jim, mă întreba adesea, ai văzut marinari primprejur?

– Nu, domnule, niciunul! răspundeam de fiecare dată.

– Băiete, anunță-mă când vezi străini apărând, mai ales dacă e vorba de un marinar cu un singur picior. Trebuie să-mi zici numaidecât, ai înțeles? Numaidecât! Te voi răsplăti cu patru penny de argint...

Singurul care îi provoca frică era misteriosul marinar cu un singur picior! În rest, nu se temea de nimeni și de nimic, dimpotrivă, el era cel care-i teroriza pe toți, când se așeza seara lângă foc, frędonând cântecul acela ciudat. „Cincisprezece bărbați pe coșciugul mortului, oh-oh, și o sticlă de rom! Cântați, cântați toți cu mine în cor!” le porunca celorlalți oaspeți ai hanului. De multe ori, cu un aer amenințător, mai scotea la vedere și câte un cuțit.

Da, trebuie spus că era de-a dreptul ciudat individul ăsta. Mulți îi știau de frică, mai puțin doctorul Livesey, un vechi prieten de familie, de care eram foarte atașat.

SOSIREA CÂINELUI NEGRU

Într-o dimineață, am văzut intrând în han un necunoscut. După înfățișare, părea tot marinar.

– Caut un tovarăș, zise. Pe prietenul meu, căpitanul Bill.

– *Mă recunoști, Bill, nu-i așa? întrebă Câinele Negru.*

– Căpitanul nu e aici momentan, domnule. A ieșit să facă o plimbare, i-am răspuns.

– A, bine, atunci! Am să-l aștept. Îi voi face o surpriză! rânji străinul.

Când căpitanul se întoarse și dădu cu ochii de el, păli de parcă ar fi avut în față o fantomă.

– Mă recunoști, Bill, nu-i așa? șopti celălalt amenințător. Îți amintești de vremurile când navigam pe mare cu bătrânul căpitan Flint?

– Câinele Negru! Ești chiar tu! se bâlbâi căpitanul.

Câinele Negru îmi porunci să plec:

– Lasă-ne singuri, băiete!

Am rupt-o la fugă speriat. Nu după mult timp, am auzit țipete: în încăierare, cei doi își scosese răsturnaseră scaunele și mesele. Apoi, Câinele Negru își luă tălpășița.

În clipa aceea, ușa se izbi de perete și doctorul Livesey dădu năvală în han.

– Ce se întâmplă aici? Întrebă. Am auzit țipete.

Când am intrat, l-am găsit pe bietul căpitan lungit la pământ. Doctorul Livesey îl consulta.

– Nimic grav, Jim, doar a leșinat.

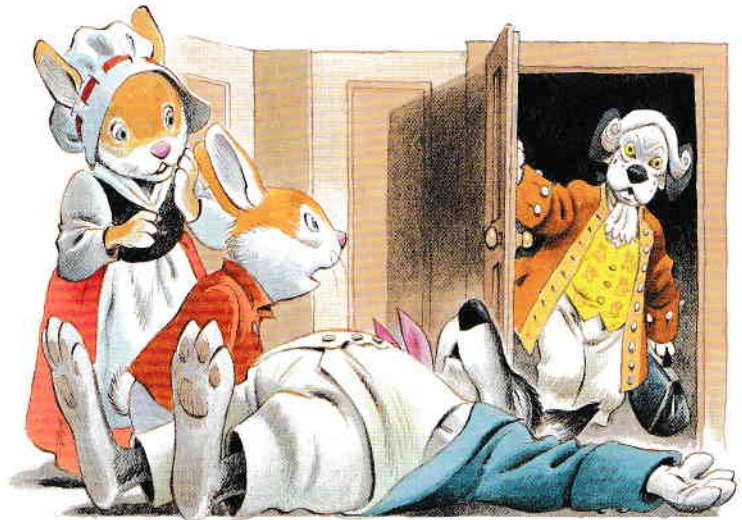
Cât de greu era căpitanul! L-am cărat în camera lui și l-am băgat sub pătură.

Căpitanul deschise ochii și murmură:

– Câinele Negru... Unde a plecat Câinele Negru?

Doctorul Livesey pufni:

– Nu e niciun Câine Negru aici. Trebuie să te odihnești acum!

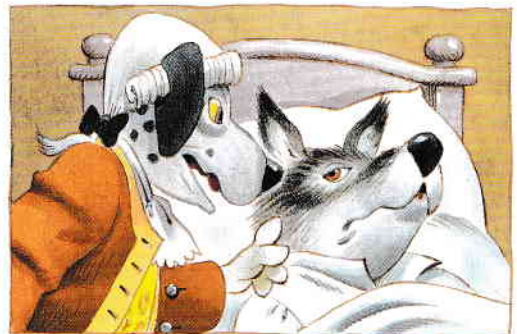
mă caute. Apoi continuă, cu o voce și mai scăzută: E doar o chestiune de timp. Nu se vor lăsa până ce nu mă vor găsi; și acel moment va însemna sfârșitul pentru mine! Suspină. Îmi vor înmâna pata neagră!

– Ce e pata neagră, căpitane? l-am întrebat, dar nu am primit niciun răspuns.

Mi-era frică și eram pe punctul de a-i povesti totul mamei, dar, chiar în seara aceea, tata muri pe neașteptate.

A doua zi, i-am dus medicamentele. Căpitanul îmi făcu semn să mă apropii, apoi murmură pe un ton misterios:

– Jim, am dat de belea. Pe vremuri, am fost pirat și navigam cu căpitanul Flint și marinarii lui... Flint a murit, și marinarii lui mă caută de atunci! Îmi vor cufărul, fiindcă ascunde un secret. Ajută-mă, Jim, ești singurul pe care pot conta! Dă-mi de veste dacă se întorc să

– **Trebuie să te odihnești acum, căpitane!**

ORBUL MISTERIOS

A doua zi după înmormântarea tatei, în local își făcu apariția un bătrân orb. Pipăia drumul din fața lui cu un baston și purta o legătură pe ochi; părea încovoiat, slab și neajutorat. Întrebă cu voce tare:

- Sunt un sărman orb, cine-mi poate spune unde mă aflu?
- Sunteți la hanul „Amiral Benbow”, domnule, i-am răspuns amabil.
- Îți mulțumesc, tinere prieten. Mă poți ajuta să intru?

De cum i-am întins brațul, mi l-a strâns ca într-o menghină.

– Du-mă imediat la căpitan, băiete, sau va fi vai și amar de tine! îmi ordonă, cu o voce joasă, amenințătoare.

– Dați-mi drumul, dați-mi drumul! am urlat speriat, dar el mi-a răsucit brațul și mi-a tras și-o ciupitură.

Căpitanul nu se aștepta să ne vadă; când am intrat, s-a făcut palid la față precum un mort.

Orbul îl luă prin surprindere: îi întinse mâna și, într-o clipă, strecură un obiect misterios în palma căpitanului. Apoi se întoarse și o rupse la fugă. Căpitanul deschise palma, tremurând. Când văzu ce-i înmânase orbul, urlă:

- Pata neagră!
- Ce e pata neagră, căpitane? am întrebat.
- E o bucată de hârtie, vopsită în negru... Asta înseamnă că m-au condamnat la moarte. Vai de mine!

Apoi, căpitanul se îngălbeni. Tremurând de frică, își duse mâna la inimă și se prăbuși pe jos. Murise!

Am cules bucățița de hârtie neagră și am citit ce scria pe ea: „Bill, pe la zece seara vom veni să te căutăm la han! Semnat: pirații lui Flint”.

Am alergat la mama și i-am povestit totul:

– Mamă, căpitanul a murit. Și aici, la han, o să vină o bandă de pirați!

– Să mergem în sat după ajutoare, zise ea.

Am bătut la porțile vecinilor.

– Cum? O bandă de pirați? Nu vrem să avem de-a face cu așa ceva! răspundeau toți îngroziți.

Am alergat în sat, dar nimeni nu era dispus să ne ajute...

Am alergat în sat, dar nimeni nu era dispus să ne ajute...

Cu toate astea, mama nu-și pierdu cumpătul.

– Curaj, Jim! Nu avem nevoie de nimeni, ne vom descurca și singuri!

Ne-am întors degrabă la han.

– Înainte de orice, vom deschide cufărul. Căpitanul ne datora bani pentru șederea lui, așa că trebuie să-i recuperăm! adăugă mama cu glas hotărât.

În clipa aceea, orologiul bătu ora exactă: era șase seara. Am apucat cheia pe care căpitanul o ținea la gât. La lumina unei lumânări, ne-am apropiat de cufărul cel vechi. Pe capac era însemnată cu fierul roșu o literă „B”, cu colțuri tocite de vreme.

Mama strecură cheia în broască și deschise cufărul. Eram foarte curios...

Zise apoi, cu voce tare, parcă pentru a-și face curaj:

– Deci, lada conține câteva haine noi, nepurtate. O cană de tablă, două pistoale... un ceas vechi spaniol, două busole de alamă și cinci sau șase scoici. O manta veche de marinar... stai puțin, ce-o fi aici, la fundul lăzii? Un săculeț... pare plin cu monede de aur! Suntem oameni săraci, dar cinștiți. Voi lua numai cât mi se cuvine, nicio centimă în plus! Încheie mama.

Începu să numere monedele, calculând cât ne datora căpitanul pentru șederea la han. Calculul se dovedi a fi lung și complicat, fiindcă era vorba de monede din diferite țări: în sac erau dubloni, guinee, reali, de-a valma. Am observat că pe fundul cufărului se afla și un pachet ciudat, învelit în pânză ceruită.

– la uite, mamă, ce-o fi aici? am întrebat.

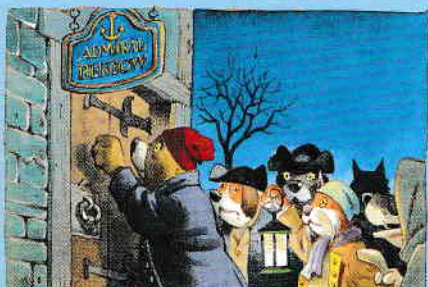
– Poate o fi secretul despre care vorbea căpitanul...

Am luat pachetul și l-am strecurat în buzunar. În clipa aceea, inima mi s-a oprit în loc, când am auzit zgomotul făcut de cârja orbului pe pavaj. Apoi, cineva fluieră în noapte.

AU VENIT PIRAȚII!

Am stins lumânarea și am fugit afară.

– Să ne ascundem sub podul acela, mamă! am zis, ținând-o de mână.

La țanc! Pirații tocmai își făceau apariția. Erau șapte sau opt, conduși de cerșetorul orb, pe care l-am recunoscut după voce.

– Dă-râmați ușa! porunci el. Dar ușa cedă imediat. Înăuntru, înăuntru! țipa orbul nerăbdător.

Se auzi un strigăt de uimire, apoi cineva urlă:

– E mort! Căpitanul Bill a murit!

– Atunci căutați cufărul, leneșilor! Căutați harta! mormăi orbul.

Am auzit zgomot de pași alergând în sus pe scări și pe cineva intrând în camera căpitanului.

– Am găsit cufărul căpitanului Bill! strigă unul dintre pirați. Dar harta nu e. Orbul urlă:

– Harta nu e? Înseamnă c-a luat-o cineva! Trebuie să fi fost Jim, băiatul de la han.

Brusc, se auzi un fluierat.

– Jim, ce se întâmplă? murmură mama.

M-am ridicat în picioare, scrutând întunericul.

– Suntem salvați, mamă! Uite, sosesc niște soldați călare!

Unii dintre pirați au fost târați de soldații în galop, alții au reușit să fugă. Eu și mama am ieșit de sub pod.

– Vă mulțumesc că ne-ați salvat, zise mama plângând.

Ne-am întors la han, unde pirații răvășiseră totul. Știam ce căutaseră: pachetul învelit în pânză ceruită, ascuns pe fundul lăzii căpitanului...

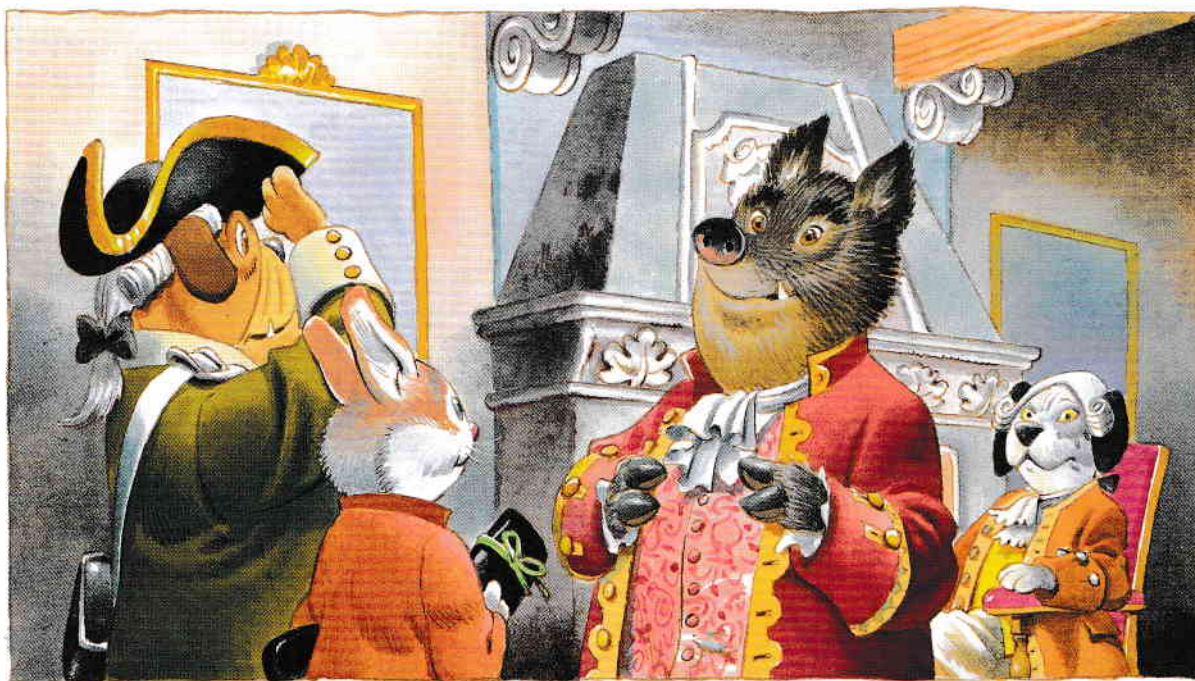
– Trebuie să fie un obiect prețios, murmură mama, arătând spre pachet.
Cine știe ce e în el?

M-am gândit că doctorul Livesey era persoana indicată să ne dea un sfat.

– Să-l întrebăm pe el, mamă!

Doctorul lua cina cu o persoană importantă, cavalerul Trelawney.

– Spuneți-i că e urgent, am insistat emoționat.

Eram nerăbdător să-i arăt doctorului ciudatul pachet...

În cele din urmă, am fost lăsat să intru.

Eram nerăbdător să-i arăt doctorului ciudatul pachet...

– Ei bine, Jim, ce se întâmplă? întrebă doctorul Livesey curios.

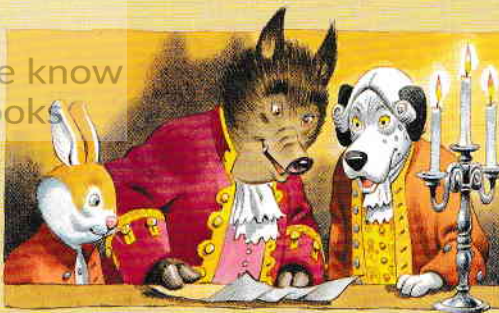
– Am un pachet misterios, pe care aș vrea să-l vedeți...

L-am deschis împreună: conținea un carnet și o foaie împăturită. Pe carnet erau însemnări ciudate: date, sume de bani, cruci.

– Trebuie să fie caietul cu însemnările piratului Flint. Crucile reprezintă corăbiile pe care le-a scufundat! îmi explică doctorul.

Când am despăturit foaia, am descoperit harta unei insule misterioase.

GATA DE PLECARE

Insula avea paisprezece kilometri lungime și opt kilometri lățime. Pe hartă erau indicate longitudinea și latitudinea, adâncimea mării și toate informațiile necesare pentru a ajunge la ea. Pe insulă existau două adăposturi și, în mijlocul ei, un deal numit „Oceanul”.

– Priviți aici! exclamă doctorul Livesey emoționat. Citi apoi cu voce tare un însemn desenat pe hartă, lângă trei cruci mici, marcate cu cerneală roșie: „Comoara se găsește aici...”

Pentru o clipă, am amuțit cu toții. Apoi, cavalerul Trelawney strigă:

– O comoară? Înseamnă că nu mai avem timp de pierdut! Mă ocup eu de toate pregătirile. Mâine plec la Bristol să caut cea mai bună corabie din câte există și un echipaj priceput. Eu voi fi amiralul, iar dumneavoastră, doctore Livesey, medicul de bord. Vii și tu cu noi, Jim!

